

РЕШЕНИЕ

№ 39673

гр. София, 27.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в
публично заседание на 16.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **8367** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл.145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.46, ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).
Производството е образувано по жалба от 28.07.2025г. на С. Д., [дата на раждане], гражданин на С. М., чрез процесуален представител, срещу заповед № 4536 Р.-344/14.07.2025г. на Началника на ГПУ-С., с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите- членки на Европейския съюз“ за срок от 5 години, считано от датата на изпълнение на наложената ПАМ „Експулсиране“.
С жалбата се оспорва посочената заповед, като се иска от съда да постанови отмяната и се претендира, че същата е постановена при липса на компетентност на органа, издал акта, тъй като не става ясно дали Началникът на ГПУ С. е надлежно оправомощен да издава заповеди от вида на оспорената. Твърди се, че административният орган се е позовал на обстоятелства, което не отговарят на фактическото положение, поради което твърди, че оспорваният акт е немотивиран съгласно чл.59 ал.2 т.4 АПК. Счита, че в случая е налице основанието по чл.10 ал.1 т.6 ЗЧРБ, а не посоченото в заповедта чл.10 ал.1 т.4 ЗЧРБ, тъй като жалбоподателят е осъден за престъпление по чл.280 ал.2 т.3 и т.4 вр. ал.1 НК. По същество са иска заповедта да бъде отменена, а алтернативно – да бъде намален срока за нейното налагане, тъй като жалбоподателят работи като международен шофьор. Претендират се и разноските по делото по чл.38 ал.1 т.2 ЗА.
Ответникът- Началникът на ГПУ-С. не се явява в съдебно заседание, не изпраща представител и не взема становище по същество на спора.
Софийска градска прокуратура не изпраща прокурор за участие в съдебно заседание и не изразява становище по спора.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Ведно от съобщение №8233/11.07.2025г. /л.4/ на 11.07.2025г. около 4.40 часа на ГКПП „Капитан А.“ е пристигнал за влизане в страната автобус марка „Т.“ със северномакедонски рег. №SK4460BE, управляван от С. Д., [дата на раждане], гражданин на С. М.. При извършената физическа проверка на автобуса в помещението за отдых на водачите са открити укрити две лица- М. Салмануллах- индийски гражданин и Т. Т.-турски гражданин. Водачът на автобуса- жалбоподателят С. Д., е задържан със заповед за полицейско задържане №45363з-264/11.07.2025г. на полицейски инспектор при ГКПП „Капитан А.“-ГПУ-С. за задържане на основание чл.72 ал.1 т.1 ЗМВР за срок до 24 часа. /л.7/. Укритите лица са задържани със заповеди за полицейско задържане, считано от 05.00 часа и са преведени в ПНЗЛ на ГПУ-С..

Видно от съобщение №4536р-21586/11.07.2025г. в 18.00 часа на 11.07.2025г. С. Д. е освободен от ПНЗЛ на ГПУ С. и в 19.40 е предаден в следствения арест [населено място] на основание постановление на прокурор съгласно чл.64 ал.2 НПК за задържане до 72 часа. /л.5/

С постановление за привличане в качеството на обвиняем от 29.05.2025г. С. Д. е привлечен в качеството на обвиняем за това, че на 11.07.2025г. през ГКПП „Капитан А.“-шосе, [община], област Х. е превел през границата на страната от Република Турция в Република България М. Салмануллах- индийски гражданин и Т. Т.-турски гражданин, без разрешение на надлежните органи на властта, като за превеждането е използвано МПС-автобус марка Т. с македонски рег. №SK4460BE-престъпление по чл.280 ал.2 т.3 и т.4 вр. ал.1 НК, за което се предвижда наказание лишаване от свобода от три до десет години и глоба в размер от 10 000 до 30 000лвева и конфискация на част или цялото имущество.

С предложение №4536р-21459/11.07.2025г. на Началник група на ГКПП-„К.А.“ /л.6/ е предложено на чуждите граждани да бъде наложена ПАМ „Експулсиране“ на основание чл.42 ал.1 вр. чл10 ал.1 т.4 ЗЧРБ и ПАМ „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите- членки на Европейския съюз“ за срок от 5 години, считано от датата на изпълнение на наложената ПАМ „Експулсиране“ на основание чл.42з ал.1 т.1 вр. чл.10 ал.1 т.4 ЗЧРБ, както и на чуждите граждани да бъде наложена ПАМ „Експулсиране“ на основание чл.42 ал.1 вр. чл10 ал.1 т.4 ЗЧРБ и ПАМ „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите- членки на Европейския съюз“ за срок от 5 години, считано от датата на изпълнение на наложената ПАМ „Експулсиране“ на основание чл.42з ал.1 т.1 вр. чл.10 ал.1 т.4 ЗЧРБ.

С оспорената заповед № 4536 Р.-344/14.07.2025г. на Началника на ГПУ-С. на жалбоподателя С. Д., [дата на раждане], гражданин на С. М., е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите- членки на Европейския съюз“ за срок от 5 /пет/ години.

Ответникът по дело е представил заповед от 17.06.2024г. на Директора на РДГП Е., видно от която оправомощава да налагат ПАМ по чл.39а, ал.1 от ЗЧРБ заместник-директора на РДГП-Е., началниците на ГПУ 1ст., а в тяхно отсъствие-заместник-началниците на ГПУ и началниците на ГПУ 2ст. /л.9/

При така установените факти съдът обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е получена на 14.07.2025г., като жалбата е подадена на 28.07.2025г. и в този смисъл е спазен преклузивния 14-дневния срок по чл.149, ал.1 АПК, подадена е от легитимирано лице по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт по чл.46, ал.1 ЗЧРБ, поради което жалбата е процесуално допустима.

По същество е неоснователна по следните съображения:

При служебната проверка по чл.168, ал.1, вр. чл.146 АПК, съдът констатира, че заповедта е издадена от компетентен административен орган, изрично посочен в разпоредбата на чл.44, ал.1 ЗЧРБ, доколкото разпоредбата предвижда, че заповедите за налагане на ПАМ се издават и от директорите на регионалните дирекции "Гранична полиция" на Министерството на вътрешните работи или оправомощени от тях длъжностни лица. Видно от представената по делото заповед от 17.06.2024г. Директорът на РДГП Е. е оправомощил да налагат ПАМ по чл.39а, ал.1 от ЗЧРБ заместник-директора на РДГП-Е., началниците на ГПУ. Доколкото заповедта е издадена от Началника на ГПУ-С. следва, че е издадена от компетентен орган и възраженията на жалбоподателя в този смисъл са неоснователни.

Съдът намира, че при издаване на процесната заповед, не са допуснати съществени процесуални нарушения.

В оспорваната заповед изрично е посочено, че тя е издадена, като са взети предвид мотивите, изложени в предложение №4536р-21459/11.07.2025г. на Началник група на ГКПП-„К.А.“. Безспорно установено е в практиката, с оглед Тълкувателно решение №16/31.03.1975г на ОСГК на ВС, че мотивите могат да съществуват и в друг документ, съставен преди издаването на обжалвания административен акт, при условие, че органът-издател на акта изрично се е позовал на този предхождащ акта документ. В случая безспорно в процесната заповед Началникът на ГПУ-С. се е позовал на предложение №4536р-21459/11.07.2025г. на Началник група на ГКПП-„Капитан А.“, като в процесната са посочени и фактическите и правни основания, които да изпълват изискването за мотивиране на административния акт, поради което се обосновава извода, че обжалваният административен акт е постановен при спазване на изискването за излагане на мотиви съгласно чл.59 АПК. Не се споделят възраженията на жалбоподателя за противоречие и неяснота относно датата на деянието, тъй като оспорваната заповед изрично препраща към предложението, в което на няколко места е посочена правилната дата на престъплението по чл.280 НК-11.07.2025г.

Не се споделят и възраженията относно основаниято, посочено в оспорваната заповед. Правилно и законосъобразно административният орган е посочил чл.42з ал.1 т.1 вр. чл.10 ал.1 т.4 ЗЧРБ, тъй като са налице данни, че жалбоподателят извършва незаконно въвеждане в страната на лица, предвид постановлението за привличане, приложено по делото. В случая не е приложима нормата на чл.10 ал.1 т.6 ЗЧРБ, която изисква жалбоподателят да е осъден за извършено умишлено престъпление на територията на Република България или на друга държава – членка на Европейския съюз, което съгласно българския закон се наказва с не по-малко от една година лишаване от свобода, освен ако не е реабилитиран, тъй като по делото не са представени доказателства за влязла в сила присъда, а само постановление за привличане в качеството на обвиняем. Съгласно презумпцията за невиновност като основен принцип в българското наказателно право и чл.6 §2 от Европейската конвенция за правата на човека, привличането на едно лице в качеството му на обвиняем не е равносилно на влязла в сила присъда, респ. лицето е неосъждано. Предвид гореизложеното, съдът приема, че процесната заповед правилно е издадена при наличие на визираните в хипотезата на правната норма на чл.42з, ал.1, т.1, вр. чл.10, ал.1, т.4 ЗЧРБ, предпоставки.

Издаденият административен акт е съобразен и с принципа на съразмерност, предвиден в чл. 6, ал. 2 и, ал. 5 АПК, съгласно който административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава, като административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Намесата в правото на личен живот на чуждия гражданин е в съответствие със закона и е пропорционална на

преследваната цел – да не се допусне присъствие в страната на чужденец, за когото има данни за извършено престъпление.

По отношение на срока на ПАМ следва да се отбележи, че по силата на Съображение 13 от Преамбюла на Директива 2008/115/ЕО използването на принудителни мерки следва да бъде изрично подчинено на принципите на пропорционалност и ефективност на предприеманите мерки и преследваните цели. Според Съображение 14 от Преамбюла на Директива 2008/115/ЕО следва да се въведе забрана за влизане, забраняваща влизането и престоя на територията на всички държави-членки. Срокът на забраната за влизане следва да бъде определен, като надлежно се вземат предвид всички обстоятелства от значение в отделния случай и общата негова продължителност не бива, по принцип, да надвишава пет години. Това изискване е уредено и в чл.11, пар.2 от Директива 2008/115/ЕО, според който продължителността на забраната за влизане се определя, като надлежно се вземат предвид всички обстоятелства от значение за отделния случай, и по принцип не надвишава пет години. Тя може обаче да надвиши пет години, ако гражданинът на трета страна представлява сериозна заплаха за обществения ред, обществената или националната сигурност. В случая, следва да бъде отчетено, че жалбоподателят именно като международен шофьор и при изпълнение на трудовите си задължения е извършил престъпление по чл.280 НК и то на две лица, поради което следва извода, че продължителността на ПАМ е съобразена с всички установени по случая обстоятелства съобразно чл.11, пар.2 от Директива 2008/115/ЕО и обосновано е определена със срок от 5 години.

По изложените съображения оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в установената форма, при липса на допуснати съществени процесуални нарушения на административнопроизводствените правила и в съответствие на материалния закон, поради което следва да бъде оставена в сила, а жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна.

Така мотивиран, Административен съд София град, I отделение, 21-ви състав на основание чл.172 ал.2 АПК вр. чл.46, ал.1 от Закона за чужденците в Република България

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба от 28.07.2025г. на С. Д., [дата на раждане] , граждани на С. М., чрез процесуален представител, срещу заповед № 4536 Р.-344/14.07.2025г. на Началника на ГПУ-С., с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите- членки на Европейския съюз“ за срок от 5 години, считано от датата на изпълнение на наложената ПАМ „Експулсиране“.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване съгласно чл.46, ал.2 т.2 от ЗЧРБ.

СЪДИЯ: